одноактовий день відкипів як смола
на дорогах безкровних ні серця — нікого
і покручений берег нудний як мулла
заховався покірно у темінь до бога

але ми ще зривали губату хурму
фасували бархани і очі пороли
об суворе прокляття — таке що йому
не судилося певно здійснитись ніколи

ми самі канонічні як розріз очей
рятівна ворожба від підлоги до стелі
а забруднений місяць тече і тече
і забруднене місто під ноги нам стелить